

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΡΑ ΤΩ, ΑΡΕΙΩ, ΠΑΓΩ,
ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ

Βαθμὸς Ἀσφαλείας :

Βαθμὸς Προτεραιότητος :

Αριθ. ~~Φθού. 6~~

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Νοεμβρίου

1979

Πρὸς

Τὸν Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης

Ἐνταῦθα

Ἐπεὶ τοῦ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 70126/I979 Ὑμετέρου ἔγγραφου τεθέντος ἔρωτήματος, περὶ τῆς δυνατότητος ἀπονομῆς χάριτος ἐν σχέσει πρὸς τὴν κατ' ἔφαρμογήν τοῦ ἄρθρου I6 παρ. 2 τοῦ N. 743/I970, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ N. 410/I976, διατασσομένην ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἰσδιβίον ἀπέλασιν ἀλλοδαπῶν, καταδικαζομένων ἐπεὶ παραβάσει τοῦ νόμου περὶ ναρκωτικῶν, ἔχομεν τὴν τιμήν, σὺν τῇ ἐπιστροφῇ τῶν εἰς τὸ ρηθὲν Ὑμετέρον ἔγγραφον συνημμένων, νὰ ἐκθέσωμεν τὰ ἀκβλουθά:

Κατὰ τὴν ορατοῦσαν παρ' ἡμῖν ἀποφίν διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 47 παρ. 1 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος καὶ ἐν συνδρομῇ τῶν ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ δριζομένων προϋποθέσεων, παρέχεται μέν εἰς τὸν Πρεδρὸν τῆς Δημοκρατίας τὸ δικαίωμα δικαστηρίων καταγιγνωσκομένας ποινᾶς, ὡς καὶ νὰ αἴρη τὰς πάσης φύσεως κατὰ νόμον συνεπείας καταγνωσθεισῶν καὶ ἐκτιθεισῶν ποινῶν, τοιοῦτον δικαίου

δικαίωμα δέν παρέχεται ύπο τῆς ρηθείσης Συνταγματικῆς διατάξεως ὡς πρός τὰς ύπο τῶν δικαστηρίων διατάσσομενα μέτρα ἀσφαλείας, ἃτινα προβλέπονται ύπο τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 69 ἐπ. τοῦ Ποι. Κώδικος (εἰς ἃ μέτρα ἀσφαλείας περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἐν ἄρθρῳ 74 τοῦ Ποιν. Κώδ. ἀπέλασις ἀλλοδαποῦ) καὶ ἃτινα μέτρα ἀσφαλείας βασικῶς διαφέρουσι τῶν ποινῶν (κυρίων καὶ παρεπομένων, πρβλ. ἄρθρ. 50 ἐπ. καὶ 59 ἐπ. Ποιν. Κώδ.), περὶ ᾧ καὶ μόνον ποινῶν προνοεῖ ἡ ρηθεῖσα Συνταγματική διάταξις (πρβλ. σχετικῶς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου Γνωμοδοτησιν Εἰσαγγελίας Ἀρείου Πάγου Ι4/Ι976, Ποιν.Χρον. ΚΣΤ, 779 καὶ τὰς ἐν αὐτῇ παραπομπάς εἰς συγγραφεῖς),

Διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου Ι6 παρ. 2 τοῦ Ν.Δ. 743/Ι970 "Περὶ τιμωρίας τῶν παραβατῶν τῶν νόμων περὶ ναρκωτικῶν", ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 22 παρ. 3 τοῦ Ν. 4ΙΟ/Ι976, δοκίζεται δτὶ "προκειμένου περὶ ἀλλοδαπῶν ἐνηλίκων ἢ ἀνηλίκων καταδικαζομένων ἐπὶ παραβάσει τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Ν.Δ/τος, το δικαστήριον διατάσσει τὴν Ισοβίον ἀπέλασιγ ἐκ τῆς χώρας ἐκτελουμένην κατὰ τὰ ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ ἄρθρου 74 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος δριζόμενα".
· Η διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ρητή παραπομπή εἰς τὸ ἄρθρον 74 παρ. 1 τοῦ Ποιν. Κώδ. δέν ἐγένετο μόνον πρός καθορισμὸν τοῦ χρόνου ἐκτελέσεως τῆς ύπο τοῦ δικαστηρίου διατασσομένης Ισοβίου ἀπελάσεως ἀλλοδαποῦ (μέτα τὴν ἐκ τῶν φυλακῶν δριστικήν ἀπόλυσίν του), ὡς δοκίζει τὸ ἄρθρ. 74 παρ. 1 Ποιν. Κώδ.), ἀλλ' ἐγένετο ἐπὶ τῇ ύπο τοῦ νομοθέτου τῆς ρηθείσης διατάξεως (τοῦ ἄρθρ. 22 παρ. 3 τοῦ Ν. 4ΙΟ/Ι976) υἱοθετουμένη προφανῶς ἀντιλήφει τῆς ταυτίσεως τοῦ νομικοῦ χαρακτῆρος τῆς διὰ τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως τοῦ ἄρθρου 22 παρ. 3 τοῦ Ν. 4ΙΟ/Ι976 προβλεπομένης Ισοβίου ἀπελάσεως ἀλλοδαπῶν πρός τὸν νομικὸν χαρακτῆρα (ὡς μέτρου ἀσφαλείας) τῆς ἐν ἄρθρῳ 74 τοῦ Ποιν. Κώδ. ἀπελάσεως ἀλλοδαποῦ ἀορίστου διαρκείας (περὶ τοῦ δτὶ ἡ ἐν ἄρθρῳ 74 Ποιν. Κώδ. ἀπέλασις ἀλλοδαποῦ εἶναι ἀορίστου διαρκείας πρβλ. Μπουροπούλου, 'Ερμηνεία τοῦ Ποιν. Κώδικος, Ι959, ύπ' ἄρθρ. 74, ἀριθ. 2, Ζησιάδου, Ποινικὸν Δικαίον, τόμος Β'Ι971, παρ.

412, σελ. 212). Η αποφίσ αυτη ένισχυεται κας έκ του δτι εις την
έπι του ρηθεντος αρθρου 22 του N. 410/I976 περικοπήν της Εισηγητι-
κής έκθεσεως του έν λόγω νόμου (ήν δρα εις Σιφναίου, Πανδεκται Νό-
μων κας Διαταγμάτων, I977, σελ. 54I) ως παρεπομένη ποινή χαρακτη-
ρίζεται ρητώς μόνον ή έκτοπισις, ουχί δε κας ή Ισοβιος άπελα-
σεως) προβλέπει ή αυτη διαταξις του αρθρου 22 του N. 410/I976.

Ειρήσθω δτι δεν υφίσταται Εισηγητική "Εκθεσις του Ν.Δ/τος 743/I970,
ίνα συνήγετο ένδεχομένως έκειθεν ή περι του νομικού χαρακτηρος της
έν αρθρω I6 παρ. 3 του Ν.Δ/τος 743/I970 Ισοβιου άπελασεως των κατα-
δικαζομένων άλλοδαπων βουλησις του νομοθέτου, δ δε έν τη ύπ' αριθ.

I23684/I7-I2-I970 Εγκυλιψ του Υπουργείου της Δικαιοσύνης, δια
της δποιας άνεκοινώθη το N. Δ/μα 743/I970, ρητος χαρακτηρισμος της
έν αρθρω I6 παρ. 3 του έν λόγω Ν.Δ/τος Ισοβιου άπελασεως άλλοδαπων
ως παρεπομένης ποινής το μεν άπηχετη την αποφιν της Διοικήσεως κας
ώς έκ τουτου δεν άποτελετη στοιχειον προς άνεύρεσιν της βουλήσεως
του νομοθέτου, το δε διφειρεται ένδεχομένως κας εις τη δτι το αρθρ.

I6 παρ. 3 του Ν.Δ/τος 743/I970 ούδεμιαν παραπομπήν έποιετο εις το
αρθρ. 74 του Ποιν. Κώδ., ένω τοιαυτην ρητην παραπομπήν ποιειται νυν
το αρθρ. 22 παρ. 3 του N. 410/I976. Ανεξαρτήτως δμως των άνωτερω
έκτεθεντων, έν δφει του δια της άπελασεως έπιδιωκομένου σκοπού, της
άπομακρύνσεως δηλοντη έκ της χώρας των διαταραξάντων την ξννομον
ταξιν έπικινδυνων άλλοδαπων (πρβλ. Μπουρούπολου, Ερμηνεία Ποιν.

Κώδ., ύπ' αρθρ. 74, σημ. 2, σελ. I84) δεν υφίσταται, κατά την γνώμη
ήμων, έννοιοιολογική διαφορά ως προς τόν νομικόν χαρακτηρά (ώς με-
τρούσφαλειας) μεταξύ της έν αρθρω I6 παρ. 3 του Ν.Δ/τος 743/I970,
ώς άντικατεστάθη δια του αρθρου 22 παρ. 3 του N. 410/I976, άπελασεως
άλλοδαπού, τοιαυτη δε έννοιοιολογική διαφορά δεν δύναται, φρονούμεν,
να θεμελιωθῇ έπι μόνου του λόγου δτι ή έν αρθρω 74 Ποιν. Κωδ. άπε-

Φο τητ έν
άρεθρη
f4 Ποιν.
καδ.
κατά

J. Kar

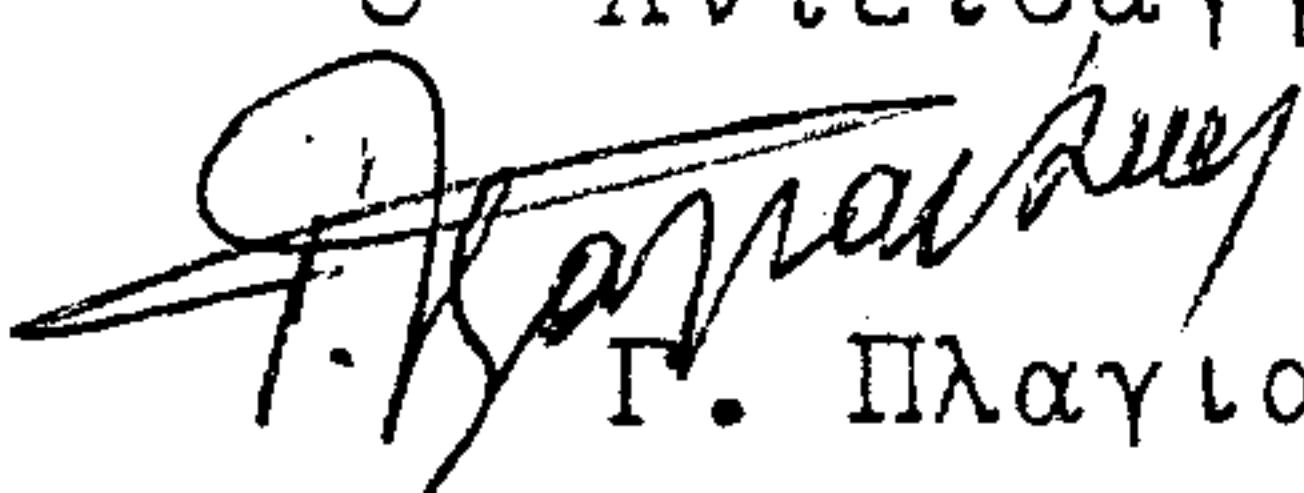
λασις ἀλλοδαποῦ εἶναι δυνητική διὰ τὸ δικαστήριον (τὸ διότον, προκειμένου νὰ διατάξῃ τὴν ἀπέλασιν, σταθμίζει ἐν ἑκάστῃ συγκεκριμένῃ περιπτώσει οὐαὶ τῷ ἐπικενδυνον τοῦ καταδικασθέντος ἀλλοδαποῦ), ἐνῶ ἡ ἐν ἄρθρῳ 22 παρ. 3 τοῦ N. 4ΙΟ/Ι976 ἰσόβιος ἀπέλασις τοῦ καταδικασθέντος ἀλλοδαποῦ εἶναι ὑποχρεωτική διὰ τὸ δικαστήριον, δοθέντος δὲ τῇ τοιαύτῃ ὑποχρέωσιν τοῦ δικαστηρίου, διπλας διατάξῃ τὴν ἀπέλασιν, ἐπιβάλλει δὲ νόμος, διότι δὲ νομοθετησθεῖ ὡς δεδομένον οὐαὶ μὴ ἐπιδεχόμενον περαιτέρω ἔρευναν τὸ ἐπικενδυνον τοῦ ἐπί παραβάσει τῶν διατάξεων τοῦ νόμου περὶ ναρκωτικῶν καταδικασθέντος ἀλλοδαποῦ. Περαιτέρω τοιαύτη ἐννοιολογική διαφορά ὡς πρὸς τὸν νομικὸν χαρακτῆρα (ὡς μέτρου ἀσφαλείας) μεταξύ τῆς ἐν ἄρθρῳ 74 τοῦ Ποιν. Κωδ. οἰκτῆς ἐν ἄρθρῳ I6 παρ. 3 τοῦ N. 743/Ι970, (ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 22 παρ. 3 τοῦ N. 4ΙΟ/Ι976) ἀπελάσεως ἀλλοδαποῦ δέν δύναται, φρονοῦμεν, νὰ θεμελιωθῇ οὐδὲ ἐπί τοῦ δὲ ἡ μὲν ἐν ἄρθρῳ 74 τοῦ Ποιν. Κωδ. ἀπέλασις ἀλλοδαποῦ εἶναι, οὐδὲ ἀνωτέρω ἔρρηθη, ἀορίστου διαρκείας, ἡ δὲ ἐν ἄρθρῳ I6 παρ. 3 τοῦ N. 743/Ι970 (ὡς ἀντικαταστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 22 παρ. 3 τοῦ N. 4ΙΟ/Ι976) ἀπελάσις ἀλλοδαποῦ εἶναι ἰσόβιος, δοθέντος δὲ διὰ τὸν νομικὸν χαρακτῆρα τῆς ἀπελάσεως ἀλλοδαποῦ ὡς μέτρου ἀσφαλείας σημασίαν, ἔχει οὐχὶ ἡ μετέων ἡ ἔλλοσσων χρονική διάρκεια τοῦ μέτρου τούτου, ἀλλ' διὰ τοῦ μέτρου τούτου ἐπιδιωκόμενος ὑπό τοῦ νομοθέτου οὐαὶ κύριον χαρακτηριστικὸν τῶν μέτρων ἀσφαλείας ἀποτελῶν σκοπὸς τῆς ἀπλῆς προφυλάξεως τῆς κοινωνίας ἀπὸ τοῦ κινδύνου τὸν διότον ἐνέχει ἡ προσωπικότης τοῦ δι' ὥρισμένα ἐγκλήματα καταδικαζόμενον ἀλλοδαποῦ (οὐαὶ δὲ κανδυνον ἐπὶ τῶν ἐπὶ παραβάσει τοῦ νόμου περὶ ναρκωτικῶν καταδικαζόμενων ἀλλοδαπῶν δὲ νομοθέτης θεωρεῖ, οὐδὲ ἀρρήθη ὡς δεδομένον οὐαὶ μή ἐπιδεχόμενον περαιτέρω ἔρευναν οὐδὲ παρὰ τῶν δικαστηρίων).

‘Ως πρὸς τὸν ἐν τῷ ρηθέντι ὑπ' ἀριθ. 70Ι26/Ι979 ‘Υμετέρω’ ἐγγράφω γενόμενον παραλληλισμὸν τῆς ἐν ἄρθρῳ I6 παρ. 3 N.Δ/τος

743/I970, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 22 παρ. 3 τοῦ N. 4IO/I976, ισοβίου ἀπελάσεως ἀλλοδαποῦ πρὸς τὴν ἐκτόπισιν ἡμεδαπῶν, ρητέον δτὶ ἡ ἐκτόπισις, μή περιλαμβανομένη εἰς τὰ ἐν ἄρθροις 69 ἔπ. τοῦ Ποιν. Κάδ. ἀπαριθμούμενα μέτρα ἀσφαλείας (οὐδὲ ταυτιζομένη πρὸς τὸ ἐν ἄρθρῳ 73 τοῦ Ποιν. Καδ. μέτρον ἀσφαλείας τῆς ἀπαγορεύσεως διαμονῆς), ἀποτελεῖ προσθετὸν ἢ παρεπομένην ποινὴν, δτὰν διατάσσεται ὑπὸ τοῦ δικαιοστηρίου (πρβλ. καὶ Γνωμοδοτήσεις Εἰσαγγελίας Ἀρείου Πάγου 3I/I957, Ποιν. Χρ. H, II3 καὶ 39/I952, Ποιν. Χρον. B, 463, πρβλ. καὶ τὴν ὡς ἄνω μνημονευθεῖσαν Εἰσηγητικὴν "Εκθεσιν τοῦ N. 4IO/I976) καὶ συνεπῶς ἐπὶ ἐκτόπισεως δέν γεννᾶται καὶ τὸ θέμα τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς ἀπονομῆς χάριτος, τὸ δποῖον γεννᾶται ἐν αχέσει πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν δικαιοστηρίων διατασσόμενα μέτρα ἀσφαλείας.

'Ἐν δψει πάντων τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων ἡ κατ'ἄρθρ. I6 παρ. 3 τοῦ N.Δ/τος 743/I970, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 22 παρ.3 τοῦ N. 4IO/I976, διατασσόμενη ὑπὸ τοῦ δικαιοστηρίου Ισόβιος ἀπέλασίς τοῦ ἐπὶ παραβάσει τοῦ νόμου περὶ ναρκωτικῶν καταδικασθέντος ἀλλοδαποῦ δέν συνιστᾶ παρεπομένην ποινὴν, ἀλλ'ἔχει χαρακτῆρα μέτρου ἀσφαλείας, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 74 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος καὶ ὡς ἐκ τούτου δέν δύναται ἐν τῇ περιπτώσει ταῦτῃ να ἀπονεμηθῇ χάρις κατ'ἔφαρμογήν τοῦ ἄρθρου 47 παρ. 1 τοῦ Συντάγματος. Εἶναι ἀληθές δτὶ, ὡς προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ ὡς εἴρηται ὑπ'ἀριθ. 70I26/I969 'Υμετέρου ἑγγράφου καὶ τῶν εἰς τὸ ἑγγράφον τοῦτο συνημμένων ἑγγράφων, διετυπώθησαν καὶ ἀντίθετοι πρὸς τὰ ἀνωτέρω ἀπόδειξις (περὶ τοῦ δτὶ δηλαδή ἡ ἐν ἄρθρῳ I6 παρ. 3 τοῦ N. 740/I970, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 22 παρ. 3 τοῦ N. 4IO/I976, Ισόβιος ἀπέλασίς ἀλλοδαποῦ ἀποτελεῖ παρεπομένην ποινὴν καὶ δτὶ δύναται συνεπῶς να ἀπονεμηθῇ χάρις), τὰς ἀπόδειξις δύμας ταῦτας, ἀνευ εἰδικῆς νομοθετικῆς ρυθμίσεως τοῦ θέματος, δέν δυνάμεθα, ἐν δψει πάντων τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων, να θεωρήσωμεν ὡς συμφώνους πρὸς τὰς ὡς ἄνω Ισχυούσας διατάξεις

'Ο 'Αντεισαγγελεύς

Γ. Πλαγιανάκος